

РЕШЕНИЕ

№ 2895

гр. София, 28.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 20 състав, в публично заседание на 30.03.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Светлана Димитрова

при участието на секретаря Кристина Петрова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **6720** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Предявени са обективно съединени искиове с правно основание чл.1, ал.1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди (ЗОДОВ), по реда на чл.203-207 АПК.

Производството е образувано на 09.07.2021г., по искова молба, с вх. № 24348 по описа на съда на Д. М. М., ЕГН [ЕГН], от [населено място] [улица], ет.2, ап. № 9, чрез представител по пълномощие адв. И. Р. срещу Областна дирекция на МВР - С., с претенция за присъждане на обезщетение за претърпени имуществени вреди, в общ размер 180 лева, в това число сумата от 30 лева за заплатената от ищеца глоба, наложена му с наказателно постановление/НП/ № 20-0267-000032/20.02.2020г., издадено от началника на РУ Г. към ОДМВР С., което НП е частично отменено в тази част с Решение № 260098 от 21.07.2019г. по а.н.д. № 85/2020г. по описа на РС Костинброд, ведно със законната лихва върху главницата от датата на която съдебното решение е влязло в сила до окончателното изплащане на обезщетението; сумата от 100 лева, представляваща заплатен адвокатски хонорар от ищеца по а.н.д. №85/2020г. по описа на РС Костинброд; сума от 50 лева транспортни разходи, както и претърпени неимуществени вреди, в размер на 1000 лева вследствие на издаване на частично отмененото наказателно постановление. Ищецът претендира заплащане на разноски в производството, включително и за присъждане на адвокатско възнаграждение.

В частта относно претенцията за присъждане на имуществени вреди, в размер на 30

лв. за заплатената от ищеца глоба производството е прекратено като недопустимо с влязло в сила определение № 7569 на съда от 11.10.2021 г./л.42 и 43/.

В исквата молба се твърди, че на 14.02.2020 г. ищецът е управлявал лек автомобил „Ш. Ф.“, с рег. [рег.номер на МПС] в посока С.-В. и в [населено място] е спрял от автопатрул на ОДМР-С. за рутинна проверка. Връчен му е АУАН № 163470 за извършено нарушение на чл. 6, т.1 и чл.139, ал.1, т.1 от ЗДвП и е иззет контролният талон на водача. На 20.02.2020 г. е издадено НП № 20-0267-000032, с което на ищеца е наложена глоба, в размер на 30 лв., за нарушението на чл.6, т.1 ЗДвП и глоба в размер на 50 лв., за нарушението на чл.139, ал.1, т.1 ЗДвП. С Решение от 21.07.2020 г. на РС Костинброд, постановено по а.н.д. № 85/2020 г. НП е отменено в частта, с която е наложено административно наказание „глоба“, в размер на 30 лв., като в останалата част НП е потвърдено. Ищецът претендира присъждането на имуществени вреди, в размер на 100 лв., тъй като за защита пред районния съд е заплатил на адвокат 200 лв., а съдът му е присъдил само 100 лв. Направено е и искане за присъждане на имуществени вреди, в размер на 50 лв., представляващи транспортните разходи на М. от [населено място], до [населено място], за да си получи обратно отнетия контролен талон. Ищецът твърди, че следствие на наложеното и впоследствие частично отменено административно наказание е претърпял неимуществени вреди - стрес, притеснение, че управлява МПС без контролен талон и при евентуална проверка ще изпитва срам и унижение да показва АУАН, който замества контролният талон. Стресовата реакция продължила повече от шест месеца. М. твърди, че не може да спи нормално, сънува кошмари, следствие на което става раздразнителен, затворен и трудно общува. Проблемите в комуникацията се отразяват и в професионалната му сфера. Често изпитва чувство на несправедливост. Ищецът твърди, че по това време бил безработен и след като на 13.03.2020 г. е заплатил наложените глоби, в размер на 80 лв. и е направил транспортни разходи, в размер на 50 лв., започнал да изпитва несигурност и притеснения как ще посрещне елементарните си нужди при обявеното извънредно положение. На същата дата – 13.03.2020 г. на бензиностанцията „Р.“ в [населено място] се получил срив в системата на плащанията на Банка „ДСК“ и П. и ищецът не е могъл да заплати с карта закупеното от бензиностанцията гориво, поради което е изпитвал силен стрес и унижение. В о.с.з. исквете за имуществени и неимуществени вреди се поддържат лично от ищеца и от адв. Р.. Претендира се присъждането на разноските по делото и заплатения адвокатски хонорар по представения списък.

От процесуалния представител на ответника юрк. Р. Р. е постъпил в законоустановения срок писмен отговор, в който се заявява, че оспорва предявените искове както по основание, така и по размер. Твърди, че производството е недопустимо в частта, с която се претендират имуществени вреди, в размер на заплатената от ищеца глоба от 30 лв. Оспорва основателността на претенцията за претърпени имуществени вреди следствие на заплатени транспортни разходи и адвокатски хонорар. Искането за присъждане обезщетение за неимуществени вреди счита за изцяло неоснователно и недоказано. Прави възражение за прекомерност на адвокатския хонорар и претендира присъждането на юрисконсултско възнаграждение. Прокурорът от Софийска градска прокуратура дава заключение за недоказаност на обективно съединените искове за имуществени и неимуществени вреди .

Съдът, като взе предвид представените по делото доказателства, и наведените от страните твърдения и доводи, приема от фактическа страна следното:

На 14.02.2020 г. ищецът е управлявал лек автомобил „Ш. Ф.“, с рег. [рег.номер на МПС] в посока от [населено място] към [населено място]. На РП2 81, км.45+700, след като е предприел изпреварване на друг лек автомобил, е спрял от автопатрул и му е съставен АУАН № 163470/14.02.2020 г. за нарушение на чл. 6, т.1 и на чл.139, ал.1, т.1 ЗДвП и му е иззет контролния талон. Въз основа на този АУАН на 20.02.2020 г. е издадено Наказателно постановление № 29-0267-00032 от началника на РУ на МВР-гр. Г., с което на Д. М., за нарушение на чл.6, т.1 ЗДвП е наложено административно наказание „глоба“, в размер на 30 лв. и за нарушение на чл.139, ал.1, т.1 ЗДвП - „глоба“, в размер на 50 лв. С Решение № 260098/20.07.2020 г., постановено по а.н.д. № 85/2020 по описа на районен съд – [населено място] наказателното постановление е отменено в частта, с която за нарушение на чл.6, т.1 ЗДвП е наложено административно наказание „глоба“, в размер на 30 лв., като в останалата част НП е потвърдено. Решението е влязло в сила на 12.08.2020г. От доказателствата по това дело се установява, че за адвокатска защита ищецът М. е заплатил 200 лв. Въз основа на направеното искане и с оглед изхода на делото районният съдия е присъдил да му бъдат изплатени от ОДМВР-С. 100 лв. адвокатско възнаграждение. Ищецът е заплатил наложените му глоби и на 13.03.2020 г. в [населено място] е получил обратно контролния си талон.

По делото е разпитан свид. Н. М. М., който заявява следното: Познава М. от повече от една година. Всяка седмица ритали футбол. Ищецът е споделял за тази негова трагедия. Бил отслабнал и подтиснат, тревожен, че временно е останал без пари. Бил е безработен и си е търсел работа. Тормозела го несигурността. Разказал, че го глобили за неправилно изпреварване и несветещ фар. Свидетелят не е сигурен дали ищецът се е тормозел само от глобата или от цялата разправа. Ситуацията е била комплексна и повлияла на тревожността на М.. Свидетелят не може да уточни кое конкретно е измъчвало ищеца.

При така установената фактическа обстановка от правна страна съдът намира следното:

Предявените искове са процесуално допустими в частта, с която се претендира присъждането на обезщетение за претърпени имуществени вреди, в размер на 150 лв. и неимуществени вреди в размер на 1000 лв., ведно със законната лихва, като подадени от лице с правен интерес и съдържащ предписаните законови реквизити. В частта, с която се претендира присъждането на имуществени вреди в размер на 30 лв. искът е недопустим и производството в тази му част е прекратено с влязло в сила определение на съда.

Разгледани по същество предявените искове са неоснователни.

Съгласно чл.1, ал. 1 ЗОДОВ правото на обезщетение възниква, когато са претърпени вреди от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на органи или длъжностни лица на държавата или общината при или по повод изпълнение на административна дейност. Деликтната отговорност по ЗОДОВ се отличава от общата деликтна отговорност досежно деликвента, както и досежно спецификата на причинната връзка – вредите трябва да са причинени при или по повод упражняването на административна дейност. В конкретния случай се касае за вреди, причинени следствие на административна дейност, изпълнявана от държавен орган. Основателността на иска предполага предварителното установяване на точно определени от законодателя кумулативно налични предпоставки: незаконосъобразен административен акт или незаконосъобразно действие или бездействие на

административен орган или длъжностно лице на държавата или общината; този акт да е отменен по съответен ред; да е настъпила вреда от такъв административен акт, действие или бездействие; да е налице пряка и непосредствена връзка между постановения незаконосъобразен административен акт, действие или бездействие и настъпилата вреда. Съгласно чл. 4 от ЗОДОВ обезщетение се дължи за всички вреди - както имуществени, така и неимуществени, които са пряка и непосредствена последица от увреждането. Цитираната правна норма сочи, че следва да се установи наличието на причинна връзка между вредите и незаконния административен акт, действие или бездействие, като елемент от горепосочения фактически състав, от който възниква обезщетителната отговорност на държавата. Под вредоносен резултат (вредата) следва да се разбира отрицателната последица от увреждането, която засяга неблагоприятно имуществените права и защитените от правото блага на увредения, а под "пряка и непосредствена" се разбира тази вреда, която следва закономерно от незаконосъобразния административен акт, действието или бездействието на съответния административен орган, по силата на безусловно необходимата връзка между тях. Казано с други думи, причинна връзка е налице, когато вредите са в резултат на увреждането, настъпили са по повод на него и във връзка с него. При липсата, на който и да е от елементите на посочения фактически състав не може да се реализира отговорността на държавата по реда на чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ.

От събраните по делото доказателства се установява, че е налице отменен административен акт – с влязло в сила Решение на РС-Костинброд по а.н.д № 85/2020 е отменено частично НП № 29-0267-00032 от началника на РУ на МВР-гр. Г. в частта, с която за нарушение на чл.6, т.1 ЗДвП на ищеца е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 30 лв. Същото НП обаче е потвърдено от районния съд в частта, с която на Д. М. за нарушение на чл. 139, ал.1, т.1 ЗДвП е наложено административно наказание „глоба“, в размер на 50 лв. Съдът приема, че е налице първата предпоставка на сложния фактически състав на чл.1, ал.1 ЗОДОВ – отменен от съда, макар и частично, административен акт.

По отношение на претенцията за присъждане на обезщетение за причинени имуществени вреди съдът намира, че същата е неоснователна и недоказана.

С исковата молба е поискано присъждането на 100 лв. заплатен адвокатски хонорар и 50 лв. транспортни разходи за получаване контролния талон от [населено място]. От доказателствата по делото се установява, че за защитата по а.н.д. № 85/2020 пред РС-Костинброд Марков е заплатил адвокатски хонорар, в размер на 200 лв. С оглед изхода на делото съдът му е присъдил 100 лв. Претенцията за останалите 100 лв. е неоснователна и в противоречие с изискванията на закона. Съгласно чл.63, ал.3 ЗАНН (в относимата към този момент редакция – ДВ,бр.94/2019 г.) в съдебните производства страните имат право на присъждане на разноски по реда на Административнопроцесуалния кодекс. Съгласно чл.78, ал.1, във вр. чл.144 АПК заплатеното от ищеца възнаграждение за един адвокат се заплащат от ответника съразмерно с уважената част от иска. С решението на районния съд административният акт (наказателно постановление), е отменено частично – отменено е само едно от двете наложени наказания, докато в частта относно второто наложено наказание НП е потвърдено. С оглед именно на това районният съдия е присъдил само половината от заплатения адвокатски хонорар, а другата половина не се следва на ищеца, тъй като относно второто наказание НП е потвърдено. Недопустимо е по реда на ЗОДОВ да се претендират разноски, за присъждането на които има специален

законов ред.

Претенцията за присъждане на 50 лв. транспортни разходи до [населено място] също е неоснователна и недоказана. Съгласно чл.157, ал.6 ЗДвП при съставяне на акт за нарушение по този закон контролният талон се отнема и се връща на водача след изпълнение на задължението по чл. 190, ал. 3 (след заплащане в едномесечен срок на наложеното наказание „глоба“). На ищеца е съставен АУАН за нарушение на чл. 139, ал.1, т.1 ЗДвП в тази част НП е потвърдено. Следователно независимо от отмяната на НП в едната част, второто нарушение, извършено от М., и за което има съставен АУАН е категорично установено. С оглед горното направените разходи за пътуване до [населено място] за получаване на контролния талон, не са следствие на отменен административен акт и не следва да бъдат присъждани.

Искането за присъждане на обезщетение за причинени неимуществени вреди също е неоснователно и недоказано. С.. М. заявява, че ищецът бил тревожен и подтиснат, но не може да каже кое конкретно го е измъчвало. От друга страна редовно играели футбол и М. се справял добре. Свидетелят споделя, че по това време ищецът бил безработен и се притеснявал, че е безпаричен. Всъщност по делото не бе изяснено от какво точно е подтиснат ищецът – дали от тревогите, че е безработен и без пари, или че е извършил нарушение на ЗДвП. Но и в двата случая не са налице неимуществени вреди, подлежащи на обезщетение по ЗОДОВ. На първо място не се установи оставането без работа да е в причинна връзка с отменения административен акт. На второ място ако подтиснатостта и тревожността се дължат на наложената глоба, то това не е следствие на отменен административен акт, тъй като НП в тази част е потвърдено. В хода на делото не се установиха нито интензитетът, нито продължителността на претърпени от М. неимуществени вреди.

С оглед изложеното исковите претенции са неоснователни и недоказани и следва да бъдат отхвърлени.

Тъй като претенцията за присъждане на вреди е отхвърлена изцяло, неоснователна се явява и акцесорната претенция за присъждане на лихви от датата, на която съдебното решение е влязло в сила.

В съответствие с нормата на чл. 81 ГПК съдът следва да се произнесе по претенциите на страните за присъждане на разноски. Ищецът е представил списък по чл. 80 ГПК, с който е заявил разноски в размер на 350 лева адвокатско възнаграждение. При този изход на делото и на основание чл. 10, ал. 1 от ЗОДОВ присъждането на разноски и адвокатски хонорар на ищеца не се следва. С оглед направеното искане и на основание чл. 10, ал.4 ЗОДОВ на ответника следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение съобразно чл.24 от Наредбата за заплащане на правната помощ, в размер на 150 лв.

Така мотивиран съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявените обективно съединени икове от Д. М. М., ЕГН: [ЕГН], от [населено място], [улица], ет.2, ап. № 9 за присъждане на обезщетение за претърпени имуществени вреди, в общ размер 150 лева, и за претърпени неимуществени вреди, в размер на 1 000 лв., ведно с обезщетение за забава в размер, на законната лихва върху главницата, считано от 12.08.2020г., причинени от частично отменено с решение №

260098 от 21.07.2019г., постановено по а.н.д. № 85/2020г. по описа на РС Костинброд наказателно постановление № 20-0267-000032/20.02.2020г., на началника на РУ Г. към ОДМВР С., като неоснователни и недоказани.

ОСЪЖДА Д. М. М., ЕГН: [ЕГН], от [населено място], [улица], ет.2, ап. № 9, да заплати на ОДМВР-С. юрисконсултско възнаграждение, в размер на 150 /сто и петдесет/ лева.

Решението подлежи на обжалване чрез Административен съд София-град пред Върховен административен съд на Република България в 14 дневен срок от съобщаването му на страните.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от същото.

СЪДИЯ: